

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

En van Jezus Christus, die de getrouwe Getuige is, de eerstgeborene uit de dooden, en de Overste der koningen der aarde. Hem, die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewasschen heeft in zijn bloed. En die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gods en Zijnen Vader; hem, zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen. Ziet, hij komt met de wolken, en alle oog zal hem zien, ook degenen, die hem doorstoken hebben; en alle geslachten der aarde zullen over hem rouw bedrijven; ja Amen.

OPENBARING 1 : 5—7.

No. 4.

15 Februari 1904.

9de Jaargang.

DE WET DER VERGELDING.

Door President JOSEPH F. SMITH.

Want de bezoldiging der zonde is de dood, maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere. ROM. 6:23.

Jonge menschen zoeken natuurlijkerwijze vermaak en genoegen, en het is billijk dat zij het zouden hebben. Maar hunne uitspanning moest de grenzen der voegzaamheid niet overschrijden, noch deel hebben in het losbandige. Noch moesten zij toestaan dat zij tot zulke uitersten gaat dat het einde daarvan zonde en verdriet is. In het eeuwige oordeel aller dingen zal er een dag van rekenschap zijn, wanneer de laatste penning verlangd zal worden — wanneer de vonnissen geveld zullen worden, en ieder mensch zijn verdiende loon zal ontvangen, volgens hetgeen hij gedaan heeft hetzij goed of kwaad, en wanneer hem het hem wel en deugdelijk toekomstige toegemeten zal worden.

Het is niet redelijk dat jonge menschen beweren dat een losbandig leven aan het einde, wanneer bekeering komt, met dezelfde rijke zegeningen beloond zal worden, als die welke een voorzichtig en bezadigd leven verzekert. Zulk een argument is gegrond op een valsch begrip van de wetten Gods. „Daar is een wet, onherroepelijk vastgesteld in den hemel vóór de grondlegging dezer wereld, waarop alle zegeningen steunen; en wanneer wij eenen zegen van God verkrijgen, is het door gehoorzaamheid aan die wet waarop hij steunt.” Zoo zegt de profeet, en zijne woorden zijn waar. Dit beginsel mag omgekeerd worden, denk ik, en het mag veilig gezegd worden, dat, indien het verkrijgen van zegeningen op wetten gegrond is, dan is er ook een wet die het ontvangen van de

verdoemenis beheerscht. En daar God den mensch zijn vrijen wil heeft gegeven, is het aan hem overgelaten uit te kiezen welke wetten hij verkiest te gehoorzamen. Zoolang derhalve als de dronkaard, de speler, de boosdoener, de brasser, verkiest zijn loopbaan te vervolgen, zal hij de veroordeeling inoogsten die het onvermijdelijk gevolg is van deze boosheden; en alleen wanneer hij zich bekeert, en zijn hart op betere wetten zet, zal het loon van die betere wetten hem beginnen te bereiken. Maar zijne bekeering zal hem alleen redden in zooverre als de toekomst betreft. Hij moet lijden voor de vorige misdaden in volle mate — en zal ervoor lijden totdat de wet voldaan is, zij de tijd van langen of korten duur. Veel wat vermaak en genoegen genoemd wordt in dit leven is eenvoudig een verkwistende verspilling van tijd en middelen, uitlopende in het ontstaan van gevaarlijke en dure gewoonten, of in een verkeerde en schadelijke smaak, welke voor eeuwig een merk op het karakter kunnen nalaten. Wat er ook moge gezegd worden van de waarde van een berouwhebbend zondaar als een exempel of voorbeeld, het is toch gezegender zoo geleefd te hebben dat men geen ernstige boosheden heeft om zich van te bekeeren. Ik denk altijd dat de jongen die de eerste drift der jeugd niet laat uitrazen, die geen „wild zaad” zaait, iets beter is dan hij die een groot veld ervan heeft te oogsten, zelfs al doet de laatste het met een berouwhebbend hart en in het zweet zijns aanschijns.

Het heilige boek geeft ons te kennen dat Jezus verklaarde, dat er meer blijdschap is in den hemel over eeneu zondaar, die zich bekeert, dan over negen-en-negentig rechtvaardigen, die de bekeering niet van noode hebben; maar dat duidt niet aan dat de zondaar meer vreugde heeft dan de negen-en-negentig die rechtvaardig waren en zich derhalve niet behoefden te bekeeren. Sommigen hebben een idee, dat hoe grootter hunne zonden zijn, des te grootter zal de geopenbaarde genade van God zijn in hunne vergiffenis, wanneer zij zich tot hem wenden. Deze gedachte, gegrond op de Schriften, werd niet gegeven om de zondigheid aan te moedigen maar veeleer om de hoop aan te moedigen om zich van de zonde af te wenden. „Wat zullen wij dan zeggen,” zegt Paulus, „zullen wij in de zonde blijven opdat de genade te meerder worde? Dat zij verre.” Voorzeker, des overtreders belooning zal niet zoo groot noch zoo zeker wezen, noch kan het dezelfde wezen, als die van hen die niet zoo ernstig de wet verbroken hebben.

Laat mij het op uw hart drukken, dat men nooit geheel dezelfde betrekking houden kan tot een wet van God, welke men overtreden heeft, als wanneer men in overeenstemming met hare vereischten geleefd had. Het is onredelijk het te verwachten, en tegen de wetten der natuur te vermeenen dat gij het kunt doen. Indien een persoon tot het besluit gekomen is dat zonde gemakkelijk uitgewischt kan worden, en om die reden onwettige vermakingen genieten wil in de jeugd, in

zijn latere leven zich bekeerende met een idee in zijn gemoed dat bekeering de gevolgen zijner zonde en liederlijkheid volkomen zal uitdoen, en hem op één en dezelfde hoogte plaatsen als zijn metgezel die in deugdzaamheid de geboden onderhouden heeft, van het begin af — zal de tijd hem zijn ernstige en groote dwaling toonen. Hij moge en zal vergeven worden, indien hij zich bekeert; het bloed van Christus zal hem vrijmaken, en zal hem rein wasschen, ofschoon zijne zonden als scharlaken zijn; maar dit alles brengt hem niet het een of ander geleden verlies terug, noch plaatst het hem op hetzelfde voetstuk als zijn naaste die de geboden van de betere wet onderhouden heeft. Noch zal het hem plaatsen in de positie waar hij kon geweest zijn, had hij geen kwaad bedreven. Hij heeft iets verloren, hetwelk nimmer kan herwonnen worden, niettegenstaande de volmaaktheid, de liefhebbende genade, de vriendelijkheid en vergevensgezindheid van den Heere God.

Hebben wij niet een treffend voorbeeld in den verloren zoon? Hier was een jonge man, die vermoed werd van de eentonigheid van de boerderij en zijn tehuis, en die zijn aandeel van zijns vaders goed opeischte.

Toen hij het ontving, reisde hij naar een vergelegen land, en aldaar bracht hij zijn goed door in een overdadig leven. Toen hij het alles verteerd had, werd er een groote hongersnood in het land, en hij begon gebrek te lijden. Toen voegde hij zich bij een van de burgers, die hem op zijn land zond om de zwijnen te weiden. „En hij begeerde zijn buik te vullen met den draf, dien de zwijnen aten; en niemand gaf hem dien”. Toen was het, dat hij tot nadenken kwam over zijn toestand; dat hij dacht aan de dienstknechten zijns vaders, die overvloed van brood hadden, terwijl hij verging van honger. Toen was het dat hij tot zichzelf kwam, zich bekeerde, en zeide: „Ik zal opstaan en tot mijnen vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader! ik heb gezondigd tegen den hemel, en voor u; en ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden: maak mij als eenen van uwe huurlingen”. Toen kwam hij tot zijnen vader. Maar toen hij nog ver van hem was, zag zijn vader, vervuld met ouderlijke liefde, hem en had ontferming, en liep toe, en viel hem om den hals, en kuste hem. Vervolgens verklaarde de zoon wederom, vol van bekeering, zijne onwaardigheden en zijne zonde. Toch gelastte de vader, vol van liefde, barmhartigheid en ouderlijk gevoelen, dat het beste kleed gebracht zoude worden, en deed het hem aan en deed een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten; „en”, zeide hij tot de dienstknechten, „brengt het gemeste kalf, en slacht het; en laat ons eten en vroolijk zijn; want deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden; en hij was verloren en is gevonden!”

Men maakte zich zoo vroolijk, dat de oudste zoon, de jongen die nooit zijns vaders geboden gebroken had, die in het veld was, het hoorde, met het gezang en het gedans, als hij het huis genaakte,

en riep een knecht om te vernemen wat dat mocht zijn. Hem werd gezegd dat zijn broeder teruggekeerd was. en omdat vader hem gezond weder ontvangen had. was het gemeste kalf geslacht. Dit vertoornde hem zoo, dat hij niet wilde ingaan, en zoo ging dan zijn vader uit en smeekte hem. „Doch hij, antwoordende, zeide tot den vader: Zie ik dien u nu zoo vele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijne vrienden mocht vroolijk zijn. Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zoo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht.”

Het was toen dat de vader antwoord gaf in woorden die tot troost zijn geweest voor de geloovigen van alle latere tijden: „Kind! gij zijt altijd bij mij; en al het mijne is uwe. Men behoorde dan vroolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden.”

De verloren zoon werd vergeven, werd ontvangen met vreugde en vroolijkheid, maar dat was alles en niets meer. Hij had geen deel in het goed; terwijl de jongere die altijd getrouw was gebleven, gelijk was aan zijn vader in alles wat zij bezaten, en hij was altijd met den Vader.

En, terwijl er tranen van vreugde vielen bij de terugkeer van den verlorene, terwijl er feest was en men zich vroolijk maakte, terwijl een liefhebbende vader hem om den hals viel en hem kustte, en hij ontvangen werd in hunne harten en huis, was er geen gedachte van herstel van hetgeen verloren was. Hij moest opnieuw beginnen, en, indien zijne bekeering oprecht was, jarenlang arbeiden om zijne vorige plaats en middelen en stand te herwinnen. En het is de vraag of het ooit tot hem gezegd kon worden door zijn barmhartigen, goeden, liefhebbenden, vergevensgezinden vader, gelijk het gezegd werd tot den getrouwen jongen: „Al het mijne is uwe”.

Improvement Era.

ROTTERDAMSCH E CONFERENTIE.

De halfjaarlijksche Algemeene Conferentie, deze maal te Rotterdam gehouden, vond plaats op den 13den en 14den Februari 1904 in de zaal „Exelsior”, tegelijk met de halfjaarlijksche Conferentie van de Rotterdamsche Conferentie. Aanwezig waren: President Heber J. Grant, van de Europeesche Zending, President Hugh J. Cannon, van de Duitsche Zending, President Levi E. Young, van de Zwitsersche Zending, President Willard T. Cannon en de volgende zendelingen van de Nederlandsche en Belgische Zending: Pres. Herbert van Dam, Uffo Uffens, Joseph L. Alvord, Jos. M. Woodland, Gabriël J. Neerings, Delbert E. Wilcox, Bakke Postma, Park Kenner, Arnold van Limburg, Christiaan F. E. Weenig en Clyde A. Hammond van de Rotterdamsche Conferentie; Pres. Nicholas G. Smith, Guy A. Wilson, Charles W. Wood, Pieter Assenberg en

Henry Denkers van de Amsterdamsche Conferentie; Pres. Heber J. Webb, Chas H. Dudley, Ira Elmer, Derk Koldewijn en Herman Westbroek van de Groninger Conferentie; Pres. Gerard J. S. Abels, Zuster Margaret Abels, Cornelis van de Graaf, Samuël J. Allen, Orson F. Willie en Petrus W. de Hart van de Arnhemsche Conferentie; Gerardus C. Bernards (ontslagen); Jacob H. Trayner en Iemke Kooijman van het Zendingskantoor; Ouderlingen Tracy Y. Cannon, Raymond H. Clayton en Zuster Vilate Elliot van de Britsche Zending.

Zaterdag den 13den Februari werd er eene raadsvergadering door de zendelingen gehouden, in welke bijeenkomst een overzicht werd genomen van den toestand der zending en de belangen van het werk besproken. De toestand is over het algemeen gunstig.

De vergaderingen werden allen geleid door pres. W. T. Cannon en vingen aan des morgens om 10 uur, des middags om 2 uur en des avonds om 7 uur. Bij den aanvang der morgenvergadering zongen de bijeengekomenen :

„De morgen daagt, de nacht vliedt heen”.

Nadat Ouderling Abels had gebeden, zong de Rotterdamsche Zangvereeniging „Hoop van Israël” het lied

„Het Gebed”.

Pres. W. T. Cannon was de eerste spreker. Hij heette allen welkom en drukte zijne blijdschap uit over de goede opkomst van leden en vrienden. Spreker weidde vervolgens uit over de doeleinden van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij vergeleek onze kerkeorganisatie bij die, welke in het Nieuwe Testament beschreven is, eveneens de leer der kerk en de wijze waarop deze moet gepredikt worden. Iedereen, zeide spreker, heeft de kracht in zich om zichzelf te redden, en het zal hem gelukken dit doel te bereiken indien hij den door Christus aangewezen weg volgt. Vervolgens sprak President Grant. Zijne woorden werden vertaald door Ouderling Kooijman. Spreker zeide: daar ik een zeer vlug spreker ben, valt het mij uiterst zwaar door middel van een tolk tot u te spreken. Ik verheug mij in eene getuigenis van het Evangelie, dat wij hebben. Ik ben altijd blijde, deze getuigenis te geven, thuis of in den vreemde. Niets is mij zoo dierbaar als het Evangelie. Ik ben nu in vele zaken werkzaam geweest, maar niets was mij zoo lief als te arbeiden voor de zaligheid van de zielen der menschen. Op een der openbaringen van den Profeet Joseph wijzende, „Daar is een wet, onherroepelijk vastgesteld in den hemel vóór de grondlegging dezer wereld, waarop alle zegeningen steunen; en wanneer wij eenen zegen van God verkrijgen, is het door gehoorzaamheid aan die wet waarop hij steunt”, spoorde spreker alle aanwezigen aan tot het leiden van een leven volgens den geopenbaarden wil des Heeren. Ouderling Van Dam, die hierna het woord kreeg, drukte zijne blijdschap uit, de gesproken woorden gehoord te hebben. Tenzij wij een rein leven leiden, kunnen wij den

Geest niet met ons hebben. Wij moeten de kleine dingen overwinnen, om eenmaal de groote te kunnen overwinnen. Wij moeten van des duivels grondgebied weg blijven.

Zuster Edith Grant zong een Engelsch lied :

„Ora pro nobis” (Bid voor ons).

Ouderling Weenig, hierna aan het woord gekomen, gaf een kort verhaal van zijne bekeering tot het evangelie. Het „Mormonisme” maakt betere mannen, betere vrouwen, betere burgers. Alles wat goed is in de onderscheidene secten der wereld, vindt men in het „Mormonisme”.

Dankzegging door Ouderling Webb.

In de middagvergadering werd het gebed gedaan door Ouderling Bernards, waarna het koor een lofzang zong. Het Heilige Avondmaal werd bediend door Ouderlingen Wilson en Woodland, bijgestaan door Ouderlingen P. Noorda, Joh. de Waal en P. J. Klaphaak. Ondertusschen zong het zangkoor :

„Gij, Geest des Hemels”.

Negen pas gedoopte personen werden op de gebruikelijke wijze bevestigd tot leden der Kerk.

Door president Cannon werden hierna de algemeene autoriteiten en ambtenaren der Kerk en der Zending voorgesteld, welke eenparig ondersteund werden in hunne roepingen. Zuster Edith Grant gaf andermaal een Engelsch lied ten beste :

„O, gij bergen zoo hoog”.

President Young was de eerste spreker. Hij legde een krachtig getuigenis af van de waarheid des evangelies en spoorde de heiligen aan tot plichtsbetrachting. De grondslag van ons geloof is reinheid, zeide spreker. Daar president Young de Duitsche taal gebruikte, sprak hij slechts korten tijd. Vervolgens sprak president Grant, thans vertolkt door Ouderling Abels. Spreker gaf een kort overzicht van den toestand der Japansche zending, en trachtte daarna de goddelijke echtheid der zending van den Profeet Joseph Smith aan te toonen, uit boeken van onderscheidene bekende schrijvers argumenten puttende, en de vervulling van eenige van Joseph's profetiën verhalende.

Dankzegging door Ouderling Webb.

Het openingsgebed der avondvergadering werd door Ouderling Smith gedaan. Indrukwekkend was het hierna door „Hoop van Israël” gezongen

„Te Deum”.

Pres. Abels kreeg het woord. Deze wees op onderscheidene teekenen des tijds, die in vervulling van vele profetiën van ouds de tweede komst van den Heere Jezus moeten voorafgaan. De herstelling van het evangelie, zooals het geleerd wordt door de Heiligen der Laatste Dagen,

sluit vele dezer teekenen in zich. Wederom gaf zuster Edith Grant een lied ten beste, getiteld:

„The beautiful City”.

Door pres. Hugh J. Cannon, hierna aan het woord gekomen, werd in de Duitse taal een krachtige getuigenis van de waarheid des evangelies en de goddelijke echtheid der zending van den profeet Joseph Smith afgelegd. President Grant was de volgende spreker. Ouderling Kooijman trad als tolk op. President Grant zeide: Ik weet dat wij den evangelieboom hebben, om het zoo uit te drukken. Ik heb mijne hand uitgereikt en zijne vruchten geproefd. In mijne jeugd hebben patriarchen mij gezegd, welke zegeningen vervuld zijn geworden. Spreker verhaalde vervolgens een treffende gebeurtenis uit zijn leven. Door bloedvergiftiging in den derden graad aangetast, hadden dokters van hem gezegd, dat hij absoluut niet kon blijven leven; hij moest sterven. Doch door de zegeningen des evangelies was hij thans nog in leven: de Heere moest hem gebruiken als een levende getuige in vele natiën. Met een krachtige, levengevende, zielinspireerende getuigenis besloot spreker zijn belangwekkende opmerkingen. President Willard T. Cannon was de laatste spreker. Hij wees op de verscheidene getuigenissen dezen dag gegeven. Het is onze plicht, uit te gaan en het evangelie te verkondigen. Nopens de echtheid van het Boek van Mormon hebben wij evenveel bewijs als aangaande het Nieuwe Testament. Kunnen wij een oogenblik denken, vroeg spreker, dat Joseph Smith, zijn broeder en anderen hun leven geven zouden voor bedrog? Spreker dankte ten slotte al de aanwezigen voor hunne opkomst. Als slotgang werd gezongen het lied:

„O, mijn Vader”.

Benedictie door Ouderling Wilcox.

Al de vergaderingen waren druk bezocht, en met aandacht werd er geluisterd naar alles wat sprekers, zangers en zangeressen ten gehoor gaven. Den geheelen dag heerschte er een voortreffelijke geest.

In verband met het bezoek van President Grant, stippen wij hier nog aan, dat in den avond van Vrijdag 12 Februari te Amsterdam in de zaal De Wittenstraat 109-111 eene buitengewone vergadering werd gehouden. De sprekers in deze bijeenkomst waren president Willard T. Cannon, president Levi E. Young, president Heber J. Grant (vertaald door Ouderling Abels) en president Hugh J. Cannon.

LEMKE KOOLJMAN, *secr.*

De eenige degelijke vrienden zijn zij, die men door degelijke hoedanigheden verkrijgt; de overige zijn gasten, makkers of medeplichtigen.

EEN KLEINE PREEK VOOR VRAGERS.

Het volgende namen wij over uit de *Improvement Era*, het orgaan onzer Jongelingsvereenigingen. De korte, pittige predikatie is het lezen overwaardig.

In algemeenen zin kan het veilig gezegd worden dat vele leden onzer vereenigingen niet de geestdrift hebben om voor zichzelf te delven. Wij bedoelen hiermee, dat de meesten hunner, die op een moeilijk vraagstuk stuiten, het louter aantekenen en besluiten iemand een vraag te doen, inplaats van in het onderwerp te delven en zelf het antwoord te vinden. Het is gemakkelijker een vraag te doen dan haar te beantwoorden. Zij nemen de gemakkelijkste weg. Nu, gemakkelijke wegen maken geen onafhankelijke, doortastende en wel-ingelichte menschen, evenmin in godsdienstige en opvoedkundige zaken als in het werkelijke reizen. Het is de mensch, die voor zichzelf handelt, die op zijn eigen manier handelt, die voor zichzelf ziet, en die alleen dan vragen doet aan anderen wanneer hij alle hoofdwegen ter inlichting heeft afgeloopen, die een macht wordt onder zijne medemenschen. Daar is een te groote neiging onder onze jonge menschen om te ontvangen, maar niet uit te geven; om de dingen voor hen te laten doen, en niet te doen. Probeer gij het en wees iemand die durft en doet. Ga voor en onderzoek voor uzelf; delf, onderzoek, ga voor. Er is zeer veel genoeg in den uitslag, en op deze wijze zal uwe verstandelijke groei u verbazen. Wees niet louter een vat om te ontvangen; wees ook een fontein om levend water te geven.

AANGEKOMEN.

Ouderlingen Arnold van Limburg, Bakke Postma en Herman Westbroek. Aan de eerste twee is de Rotterdamsche Conferentie en aan den laatste de Groninger Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

VERPLAATSING.

Ouderling Samuël J. Allen is van de Rotterdamsche naar de Arnhemsche Conferentie verplaatst.

Ouderling Joseph L. Alvord is verplaatst van de Groninger naar de Rotterdamsche Conferentie.

ONTSLAG.

Ouderling Gerardus C. Bernards is van zijne werkzaamheden in deze zending eervol ontslagen. Ouderling Bernards zal den 18den Februari per s.s. *Cretic* van Liverpool vertrekken.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

WAT IS HEILIGE SCHRIFT?

Laatst vroeg ik: Wat is Heil'ge Schrift?
En iemand gaf mij deez' verklaring:
„Alléén wat in den Bijbel staat.
Van Genesis tot Openbaring”.

O, wat is dat begrip toch eng,
Dát enkel Heil'ge Schrift te heeten.
Neen, al wat God ons openbaart,
Ook heden nog, door Zijn profeten,

Dat is voor mij steeds „Heil'ge Schrift”,
En, als de Bijbel, „'t Woord des Heeren”.
Mijn „canon” is niet vol zoolang
De Wijze Meester ons wil leeren.

De bewering van de Heiligen der Laatste Dagen, dat de Bijbel niet *alleen* God's Woord is, vindt grooten tegenstand bij velen. Men redeneert soms als een zekeren Arabischen Emir, Omar geheeten, eenmaal deed. Toen Amron, zijn veldheer, Alexandrië in Egypte veroverd had, en deze hem liet vragen, wat er met de vermaarde bibliotheek aldaar gedaan moest worden, was zijn bevel, haar te verbranden. „Want”, zeide hij, „in deze schriften staat, of datgeen, 't welk de Koran bevat, en dan zijn ze overtollig, of iets anders, en dan zijn ze goddeloos”. Nu praten sommigen den Arabier na en zeggen: „Vinden wij in uwe Moormoonsche boeken, wat in den Bijbel staat, dan hebben wij ze niet noodig, en behelzen zij, wat dáár niet gevonden wordt, dan zijn ze schadelijk”.

Kan deze redeneering steek houden? Volstrekt niet. Het is nimmer door den Heere gezegd, dat de Bijbel uitsluitend Zijn Woord was. Dit goede Boek is niets anders dan een verzameling boeken en brieven, aan welk goddelijk gezag wordt toegekend. Het bijeen brengen tot één boek is door menschen gebeurd. Hadden de verzamelaars al de boeken van de verschillende dienstknechten des Heeren? Neen, want vele waren zoek. Waar, bijvoorbeeld, vinden wij de GESCHIEDENISSEN VAN DEN PROFEET NATHAN en de GESCHIEDENISSEN VAN GAD, DEN ZIENER (1 Kron. 29 : 29)? Waar zijn de WOORDEN VAN NATHAN, DEN PROFEET, DE PROFETIE VAN AHLA, DEN SILONIET en de GEZICHTEN VAN JEDI, DEN ZIENER (2 Kron. 9 : 29)? Waar de WOORDEN VAN SEMÁJA, DEN PROFEET, EN IDDO DEN ZIENER (2 Kron. 12 : 15)? Men vindt deze boeken niet in

de Bijbelverzameling. En toch, als wij de woorden van deze profeten en zieners hadden, zou men dan aan dezelve het goddelijke gezag kunnen ontkennen? Evenmin als aan de boeken des Bijbels.

Velen beweren, dat het verbod, in het laatste hoofdstuk des Bijbels, om iets toe te doen aan of iets af te doen van de daar geschreven woorden, betrekking heeft op het geheele Boek. De oplettende lezer zal echter bemerken, dat het verboden is toe te doen aan of af te doen van „de woorden des boeks dezer profetie,” of wel van de Openbaring van Johannes. Eenzelfde gebod leest men in Deuteronomium 4, het 2de vers: „Gij zult tot dit woord, dat-ik u gebiede, niet toedoen, ook daarvan niet afdoen”. Het werd den menschen nimmer vergund het Woord Gods naar willekeur te wijzigen. De Heere behield echter het recht om ten alle tijde méér te openbaren, als Hij het goeddacht. En al beweerden de menschen duizendmaal, dat de canon der Schrift vol was, toch heeft de Heere in deze dagen Zijnen wil geopenbaard aan Zijnen dienstknecht, de profeet Joseph Smith, zoodat er meer van Zijn Woord kwam. Heilige Schrift is alle Schrift met goddelijk gezag, en daar, waar Gods ware dienstknechten zijn, kan het ontstaan.

I. K.

HANS, MIJN VRIEND.

Mijn vriend en ik, we zaten gezellig bij elkander. We dronken een geurig kopje thee en keken elkander tevreden aan.

„Ik zou graag een geschiedenis hooren,” zei ik. Hij kende zooveel aardige anecdoten, die hij gehoord had of ook wel zelf beleefd op een van zijne vele reizen de heele wereld door, alleraardigste geschiedenisjes, nu eens geestig, dan weder vol gevoel.

Hij vertelde goed, ofschoon liefst in kleinen kring, en zulk een verhaal wenschte ik nu te hooren.

„Eene geschiedenis,” hernam ik toen hij niet antwoordde.

Hij keek mij aan en begon te lachen. Er kwam echter een droeve uitdrukking in zijne oogen toen hij herhaalde:

„Eene geschiedenis? — Goed, ik zal er u een vertellen.” We schoven onze kopjes weg en leunden achterover in onzen stoel. En hij vertelde:

Een jaar of drie geleden kwam ik na bijna tienjarige afwezigheid weer in Berlijn. Ik had veel te doen, moest dadelijk aan het werk, en kon dus niet veel tijd besteden aan 't zoeken naar eene woning. Ik koos de ligging — Zuid-Westen — en huurde, nadat ik mij overtuigd had dat de kamers niet gehoorig waren.

Het huis was een echte huurkazerne. De trappen waren droefdonker, ieder portaal had rechts, links en rechtuit een of twee deuren, die vol waren met naambordjes, brievenbussen en visitekaartjes; men kwam op de trap altijd menschen tegen, en bij den ingang van het

huis moest men op iederen tijd van den dag of van den avond zich een weg banen door een troep spelende kinderen.

Maar de kamers waren groot en juist goed voor mij. Zij lagen aan het eind van een niet lange maar nog al donkere gang, die 's avonds door een lampje werd verlicht. Beide kamers hadden een deur die op die gang uitkwam. En 't was er, zooals ik al gezegd heb, stil. De verhuurster maakte al dadelijk een hoogst onaangenamen indruk op mij: een lange magere vrouw met een kwaadaardigen blik en een harde stem zonder klank, bijna al te netjes in haar smakelooze dracht. Ik zag ook dat ze gierig was, aan de manier waarop ze de huur voor de eerste maand opstreek.

Ik richtte het zoo in dat ik haar nooit behoefde te zien, en betrok toen de kamers.

* * *

Ik zag de vrouw bijna nooit, maar ik werd goed bediend; d. w. z. als ik 's middags thuis kwam vond ik de kamers opgeruimd, en 's morgens stond in de woonkamer het ontbijt klaar.

Ik was meestal thuis; zooals ik reeds zeide, had ik veel te doen. De weken vlogen om als de dagen, ongeteld. Nooit ontmoette ik iemand in de gang die naar mijne kamers leidde. De deuren waren altijd stijf toe, en nooit drong een geluid tot mij door. Ik dacht niet anders dan dat ik op die gang alleen woonde met mijne hospita. Veel dacht ik er verder niet over na, daar ik nooit lastig werd gevallen.

* * *

Op zekeren avond werd er zachtjes aan mijne deur geklopt. Ik zat aan mijne schrijftafel te werken. „Binnen,” riep ik.

Een helder verlegen stemmetje zeide: „Een telegram.” Toen ik den volzin af had, lag het telegram op het tafeltje bij de deur, maar er was niemand meer in de kamer.

Op een anderen keer had ik een brief te laten bezorgen, en zelf geen tijd om een besteller daarvoor te gaan zoeken. Ik ging dus mijn hospita vragen of ze in huis misschien iemand kende, die dien brief voor mij zou willen wegbrengen.

Ik klopte aan de deur, die, naar ik vermoedde, toegang verleende tot haar woonvertrek. Zij deed open en was zichtbaar verbaasd. Toen zij hoorde waarom het mij te doen was, riep ze de kamer in:

„Hans, gauw.”

Er kwam een kleine jongen. Ik gaf den brief en een footje, en herhaalde een paar maal het adres. Op antwoord behoefde niet gewacht te worden, en daarmee was de zaak dus afgedaan.

De oude vrouw stond er bij zonder een woord te zeggen.

Een paar dagen later hoorde ik, toen ik door de gang kwam — op een ongewonen tijd — in de kamer van mijne huisjuffrouw een onderdrukt snikken en kreunen.

Dat zal die kleine jongen zijn, dacht ik. Hoe gauw huilen kinderen toch.

Toen ik weer een paar dagen later een verlegen groet hoorde van een jongetje van een jaar of tien, werd ik weer aan hem herinnerd. Gezien had ik hem nog niet, het was te donker in de gang.

* * *

Veertien dagen later was het Paschen. Ik was nu reeds acht weken in Berlijn en had het drukker dan ooit. Ik was van plan thuis te blijven, en van de rust van die beide feestdagen te profiteren om eens flink te werken.

Het huis was op Paaschzondag in het middaguur al zoo goed als uitgestorven.

Op eens hield ik op met schrijven: ik dacht aan een oud vertelseltje uit Sleeswijk-Holstein

Het was winter en het ijs lag vast

Het heele dorp was buiten op het ijs om feest te vieren. Slechts een oud, arm moedertje was achtergebleven: ziek te bed. Maar van haar bed af kon zij de pret op het ijs zien en het gewoel.

Maar zij zag meer, wat de anderen niet zagen: een klein wit wolkje aan den horizon, dat storm aankondigde, en den dood van al die menschen. En daarop stak ze het stroo waarop ze lag, in brand; en juist toen de laatste dorpelingen, door de vlammen tot terugkeeren genoopt, het strand hadden bereikt, spleet de ijskorst

En onder het denken aan die geschiedenis was mij de lust tot schrijven vergaan.

Het was een lauwe dag. Ik zette een raam open en kreeg zin om uit te gaan. Er kwam een vervelend gevoel over mij, bij de gedachte dat ik in dit huis, dat anders door honderden werd bevolkt, nu de eenige mensch was; en dit gevoel werd ondragelijk, toen ik mij omkeerde en de duffe kachelwarmte mij tegemoet kwam.

In de gang zag ik dat eene deur van de kamers mijner hospita open stond; en in de kamer zat aan de tafel in het midden, een jongen stil en treurig voor zich uit te staren.

Hij stond op toen hij zag dat ik nader kwam.

„Wat is dat”, vroeg ik verbaasd, „ben jij vandaag thuis?”

„Ja”, zei hij zachtjes.

„Waarom ga je niet buiten spelen, jongen?”

Hij gaf niet dadelijk antwoord.

„Ik mag niet” zei hij nauw hoorbaar en zeer verlegen.

„Waarom niet?”

„Grootmoeder heeft het verboden”.

„Is je grootmoeder uit?”

„Ja”.

„En wanneer komt ze terug?”

„Om negen uur”.

„En moet je zolang hier heel alleen blijven zitten?”

„Ik moet oppassen of u ook iets nodig hebt”.

„Heeft je grootmoeder dat gezegd?” vroeg ik, want het was eenvoudig onzinnig, daar ik nooit bediening nodig had.

„Ja”.

„Ik heb niets nodig, hoor, je kunt gerust naar buiten gaan”.

„Ik mag niet”, zei hij zacht en beslist.

Ik keek eens naar het ventje dat daar voor me stond. Hij zag er bleek en ziekelijk uit, alsof hij zoowel frissche lucht als goed eten te kort kwam; hij was meer dan armoedig gekleed, ofschoon het een feestzondag was, en maakte den indruk van een geheel verwaarloosd kind, dat nooit een goed woord krijgt. Hij zag er afgeranseld uit.

De kamer was afschuwelijk in haar smakelooze leegheid, alles kaal, nuchter, ongezellig.

Het maakte mij boos. Wat een wreedheid zoo'n arm kind zonder noodzaak op te sluiten, op een dag waarop ieder graag plezier wil hebben.

„Ga maar naar buiten, ik heb niets nodig”, zei ik.

Hij bleef staan.

„Je hebt zeker geen lust?”

Hij keek op.

„Ik mag niet”, kwam er eindelijk uit.

Ik werd ongeduldig.

„Op mijn verantwoording, ga maar.....”

Hij durfde niet, dat was duidelijk.

Toen kwam ik op eën inval: ik zou mij dien dag toch vervelen, ik wilde hem meenemen.

„Ik neem je mee. Krijg maar gauw je pet en je das, hoor je”.

Hij was zeer verlegen en zou op dat oogenblik blijkbaar liever thuis zijn gebleven. Maar zijn ontzag voor mijn beslist spreken was toch nog grooter dan de angst voor zijne grootmoeder, en dus nam hij aarzelend zijn hoed van den spijker.

„En je jas?”

„Ik heb geen jas”. Hij had een erge kleur toen hij dit zeide.

Ik ging naar mijn kamer en haalde een bouffant. Het was anders een warme dag.

Op den hoek der straat riep ik een huurrijtuig aan.

„Hop, er in. Hoe heet je eigenlijk?”

„Hans”, zeide hij. Zijn achternaam noemde hij niet.

„Rijd ons de Müllerstraat door, voorbij de Brouwerij, naar 't Plötzenmeer en het Schuttershuis, je weet wel”.

Daar waren we het eerst in frissche lucht en in het bosch.

Hans was op het bankje achteruit gaan zitten en had zijne handen

gevouwen, alsof hij zich geschikt had in een onvermijdelijk noodlot.

Ik moest lachen toen ik hem daar zoo zag zitten als een hoopje ongeluk, en bekeek hem voor het eerst eens goed. Hij droeg een versteld buisje, waar zijne armen en polsen een eind uitkwamen. 't Was een leelijk kind: hij had een gele tint, een hoekig voorhoofd, zijne ooren stonden ver van zijn hoofd af en zijn heele hoofd was te groot in verhouding van het kleine zwakke lichaam. Mooi waren alleen zijne oogen, en zijn mond die heel fijn besneden was. 't Leek een jongen waar wel wat uit groeien kon, maar hij was niet ontwikkeld, ik zei het u reeds, blijkbaar uitgehongerd en afgeranseld.

„Dus je heet Hans. En hoe oud ben je?”

„Twaalf jaar.”

Hij zag er uit, alsof hij negen was.

Ik deed nog eenige vragen, en toen begon het mij te vervelen; en aan wat anders denkend, vergat ik hem bijna. Toen ik weer opzag waren we op den kalen Tegelerstraatweg, en sloegen juist den hoek om naar het Plötzenmeer.

Hans had doodstil gezeten, en ik zag dat hij mij met ernstigen, aandachtigen blik zat aan te kijken. Nu merkte ik dat hij veel ouder was dan zijn leeftijd, en weer had ik medelijden met hem. Wij praatten zoo goed en zoo kwaad het ging, tot aan het „Schuttershuis”.

Daar — er was concert in de zaal — liet ik koffie brengen en eene reusachtige portie gebak, en toen nog een en nog een. Bij de derde werd hij een beetje benauwd, maar ik bracht hem aan zijn verstand dat hij niet alles vandaag behoefde op te eten, en toen stak hij de rest bij zich. Ik had intusschen eens naar de menschen rondom ons gekeken, en tevergeefs mijn best gedaan zoo weinig mogelijk van de muziek te hooren.

Toen hij klaar was, gingen we naar het meer.

Maar eerst in alle tentjes; wij gooiden met ballen naar monsterachtige gezichten, dobbelden drie maal voor tien penning en wonnen iets leelijks, hielden de electriseermachine vast maar niet tot duizend, zoodat wij geen sigaren kregen, en eindelijk zette ik hem in den draaimolen en liet hem rijden, zoolang hij maar wilde.

Het meer lag zoo stil en zag er zoo vriendelijk uit, dat kleine mooie meer met zijn leelijken naam. Wij wandelden er om heen, en gingen toen tusschen de schietbanen en eindelooze kerkhoven terug.

Hans sukkelde achter mij aan door het gele zand en zei niets meer, nu hem niets meer werd gevraagd.

Toen wij bij den tram waren, bleven we nog een half uurtje zitten om een glas limonade te drinken, en tranden toen naar huis. Als zijne grootmoeder eerst om negen uur terug kwam, dan was hij nog ruim bij tijds.

Onderweg was de jongen wel niet over de verlegenheid maar toch

over zijn angst heengekomen. Nu kwam de angst weer boven, ik zag het. Maar toen ik vroeg, of ik hem boven wilde brengen, schudde hij heel beslist zijn hoofd.

Ik gaf hem een hand en liet hem gaan. Met een zacht „Dank u wel” sloop hij weg. Er lag in die paar woorden een treffende toon, zoodat ik geen spijt meer kon hebben van den voor mij wel wat saaien namiddag.

(Wordt vervolgd).

VARIA.

HET ONDERZEESCHE TELEGRAAFKABELNET.

Het gezamenlijk net der onderzeesche telegraafkabels der aarde bedraagt thans 2003 kabels met 412,030 K.M. lengte. Daarvan komen op staatsbezit 1622 kabels met 65,066 K.M. lengte; op particulier bezit 381 kabels met 346,964 K.M. lengte. In Juni 1901 waren in het geheel 1750 zeekabels met 358,138 K.M. voorhanden; de gezamenlijke lengte der kabels is aldus in een tijdsruimte van $2\frac{1}{2}$ jaar met 15 pct. vermeerderd. Het omvangrijkste is nog steeds het net der Engelsche kabelmaatschappijen; het bestaat uit 267 kabels met 224,207 K.M. lengte; daarvan behooren 97 kabels met 73,526 K.M. lengte alleen aan de „Eastern Telegraph Company”. Met betrekking tot kabelbezit neemt Frankrijk de tweede plaats in, onder de Europeesche landen, daarna volgt Duitschland en vervolgens Denemarken.

IETS OVER DE LIJST VAN PAUSEN.

In het Vaticaansche jaarboek, de *Gerarchia Cattolica*, komt volgens de *Temps* een interessante bijzonderheid voor, aan wier juistheid te minder valt te twifelen nu het genoemde boekje dit jaar voor 't eerst een officieele uitgave is.

Men geloofde tot dusver, zegt de *Temps*, dat Leo XIII de 263ste paus was, maar Pius X staat nu in het pas verschenen jaarboekje als de 258ste vermeld. Er zijn derhalve plotseling zes pausen weggefallen. De oorzaak van dat verlies is te zoeken in de navorschingen van mgr. Duchesne van de Fransche school te Rome over de „echtheid” van sommige middeleeuwsche pausen. Duchesne's twijfel aan het bestaan dier zes opvolgers van Petrus zou blijkens de *Gerarchia* door het Vaticaan zelf gedeeld worden.

Wanneer echter de *Temps* ons verzekert, dat men tot dusver geloofde, dat Leo XIII de 263ste paus was, dan is dit te algemeen uitgedrukt. We vinden inderdaad in enkele buitenlandsche jaarboeken Leo XIII reeds opgegeven als den 257sten paus; anderen daarentegen noemen hem den 263sten, terwijl dan als no. 257 op de lijst voorkomt Pius VI, die in 1775 gekozen werd. No. 258, dat nu den tegenwoordigen paus toekomt, was óók al een Pius, en wel de zevende van dien naam.

N. R. C.

WAT IS GOED?

„Wat is het ware goed?”
Vroeg ik met peinzend gemoed.

„Orde”, zei de rechtbank;
„Kenniſ”, 't ſchoolgebod;
„Waarheid”, zei de wijze;
„Vermaak”, zij de zot;
„Liefde”, zei de deern;
„Schoonheid” zei de jonker;
„Vrijheid”, zei de droomer;
„Thuis”, zei wijsgeer Donker;
„Billijkheid”, de ziener;
„Roem”, de krijgsman fier.
Droevig ſprak mijn harte:
„'t Antwoord is niet hier.”

Toen heb 'k in mijn boezem
Zachtkens dit gehoord:
„'t Geheim ligt in elk harte:
Welwillendheid is 't woord.

(Gevolgd.)

I. K.

OVERLEDEN.

HARTKOORN. — Te Rotterdam, 14 Januari 1904, Anna Hartkoorn, dochtertje van Jeremias en Anna Hartkoorn, geboren te Amsterdam 28 Mei 1901, en ingezegend door Ouderling Hendrik Bel.

I N H O U D:

De Wet der Vergelding	Blz. 57	Wat is Heilige Schrift	Blz. 65
Rotterdamsche Conferentie	„ 60	Hans, mijn Vriend	„ 66
Een kleine preek voor Vragers	„ 64	Varia	„ 71
Aangekomen	„ 64	Wat is goed	„ 72
Verplaatsing	„ 64	Overleden	„ 72
Ontslag	„ 64		

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.